

Arrest

**nr. 56 063 van 16 februari 2011
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Togolese nationaliteit te zijn, op 3 november 2010 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 6 oktober 2010 tot weigering van de afgifte van een visum.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 december 2010, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 januari 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat T. DESCAMPS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die loco advocaten E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 14 juni 2010 bij de Belgische diplomatieke post te Cotonou (Benin) een visumaanvraag gezinshereniging in (type D) op grond van artikel 10 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), teneinde zijn ouders te komen vervoegen in België.

1.2. Het visum gezinshereniging werd bij beslissing van 6 oktober 2010 geweigerd. Deze beslissing werd op 8 oktober aan verzoeker betekend. Dit is de thans bestreden beslissing, waarvan de motivering als volgt luidt:

“ Wettelijke referenties:

Art. 10, §1er, al.1, 4° van de wet van 15/12/1980

Beperkingen:

• Betrokkene kan zich niet op de richtlijnen van artikel 10, §1, al.1, 4° of 5° of 10bis, §2 van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; gewijzigd door de wet van 15/09/2006; hij/zij is 18 jaar of ouder.”

1.3. Op 9 november 2010 werd de bestreden beslissing naar het Frans vertaald.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker werpt in een enig middel de schending op van de artikelen 41 en 42 van de gecoördineerde wetten op het gebruik van de talen in bestuurszaken van 18 juli 1966 (hierna: Taalwet Bestuurszaken).

2.2. Verzoeker licht zijn enig middel verder toe. Hij stelt dat aangezien de visumaanvraag in het Frans werd ingediend en alle stukken en bijgevoegde documenten tevens in het Frans waren de bestreden beslissing onterecht in het Nederlands werd genomen. Verzoeker meent dat de artikelen 41 en 42 van de Taalwet Bestuurszaken toepassing hadden moeten vinden. Daar de aanvraag ingediend werd door een particulier in één van de nationale talen dient de daaropvolgende beslissing tevens in die gebruikte taal uitgedrukt te zijn.

2.3. Vooreerst dient te worden opgemerkt dat artikel 47 van de Taalwet Bestuurszaken het gebruik van de talen regelt die de buitenlandse diensten, meer bepaald de Belgische diplomatieke en consulaire vertegenwoordigers in het buitenland dienen toe te passen. Het staat echter vast dat de bestreden beslissing werd genomen door de Dienst Vreemdelingenzaken en niet door de buitenlandse dienst, wiens rol enkel beperkt is tot de betekening van de bestreden beslissing, zodat artikel 47 van de Taalwet Bestuurszaken niet van toepassing is.

De Dienst Vreemdelingenzaken is een centrale dienst waarvan de werkkring het ganse land bestrijkt.

Artikel 41, § 1 van de Taalwet Bestuurszaken luidt als volgt:

“De centrale diensten maken voor hun betrekkingen met de particulieren gebruik van de drie talen waarvan de betrokkenen zich hebben bediend.”

Eerst dient te worden nagegaan wat onder het begrip ‘particulieren’ bedoeld wordt.

Uit de parlementaire voorbereidingen van de Taalwet Bestuurszaken blijkt dat ter verduidelijking van de taalregeling die voor de centrale diensten in hun betrekkingen met particulieren geldt, wordt verwezen naar de begrippen ‘burger’ en ‘inwoner’, hetgeen volgens het Van Dale Groot Woordenboek der Nederlandse taal betekent “inwoner van een stad” of “lid van een staatsgemeenschap”, “iemand die in of binnen een gebied of plaats woont”.

Zo wordt in de Memorie van Toelichting gesteld:

“(…) Aan de particulieren zal, zoals nu, worden geantwoord in de taal die zij hebben gebruikt. De regeling die aan ieder burger toelaat met de hogere besturen van zijn land te corresponderen in zijn eigen taal is normaal maar moeilijk in overeenstemming te brengen met de taalregeling die opgelegd wordt voor de binnendienstbehandeling: in veel gevallen vergt zij de tussenkomst van vertalers.” In de nota van de regering, die in het verslag SAINT-REMY is opgenomen, wordt herhaald dat:

“(…) Aan de particulieren zal, zoals thans reeds het geval is, worden geantwoord in de taal die zij hebben gebruikt. Deze regeling, die aan ieder inwoner toelaat met de hogere besturen van zijn land te corresponderen in zijn eigen taal, is normaal maar moeilijk overeen te brengen met de taalregeling die opgelegd wordt voor de binnendienstbehandeling: in veel gevallen vergt zij de tussenkomst van vertalers (…).”

Tevens dient er op gewezen te worden dat de totstandkoming van de taalregeling in bestuurszaken steeds dient te worden gesitueerd in de specifieke Belgische context. Zo merkt de Memorie van Toelichting ter zake op dat

“(…) Het ontwerp dat u thans wordt voorgelegd heeft ten doel, zoals in de verklaring van 2 mei 1961 werd aangekondigd, in het kader van een algemene herziening van de taalwetgeving in bestuurszaken, een oplossing te geven aan de problemen die betrekking hebben op de Brusselse agglomeratie, de randgemeenten en de centrale besturen. Meteen wordt er naar gestreefd de kwestie van afbakening te regelen ter ener zijde van de Nederlandse en de Duitse taalgebieden en ter andere zijde van de Franse en Duitse taalgebieden (…).”

Voorts besluit de toenmalige minister van Binnenlandse Zaken en van het Openbaar Ambt, A. Gilson, dat:

“(…) Het ontwerp dat U ter bespreking wordt voorgelegd, is voor de Nederlandssprekende en de Franssprekende Belgen een redelijk vergelijk. Aan de inwoners van het Duits taalgebied biedt het een volledig administratief taalstatuut. Uiteraard kan een vergelijk aan alle betrokken partijen geen voldoening schenken op alle punten: het is een wederzijdse toegeving die moet doordringen zijn van goede wil en vooral van begrip. De regering drukt de hoop uit dat haar ontwerp vooral vanuit dat standpunt zal onderzocht worden. Ten deze moet iedereen zich laten leiden door het verlangen de goede verstandhouding tussen Vlamingen en Walen te verstevigen en recht te laten wedervaren aan de billijke betrachtingen van de enen zowel als van de anderen (…).”

Uit dit alles volgt dat de wetgever met het begrip ‘particulieren’ de in België verblijvende Belgen en vreemdelingen bedoelt (Gedr.St., Kamer, 331 (1991-62), nr. 1, blz.7).

Verder dient te worden aangestipt dat de taalregeling de openbare orde raakt wat inhoudt dat de Taalwet Bestuurszaken niet extensief dient te worden uitgelegd. De bepalingen van de Taalwet Bestuurszaken dienen steeds zo geïnterpreteerd te worden zodat het door de wetgever gestelde doel kan worden bereikt.

Ook in de rechtsleer wordt aangenomen dat onder ‘particulieren’ in de zin van artikel 41, § 1 van de Taalwet Bestuurszaken, de in België verblijvende Belgen en vreemdelingen en de in het buitenland verblijvende Belgen dient te worden verstaan (R. RENARD, *Talen in bestuurszaken, in de bedrijven en in de sociale betrekkingen*, Gent, Story-scientia, 1983, nr. 225; F. GOSSELIN, *L’emploi des langues en matière administrative. Les lois coordonnées du 18 juillet 1966*, Pratique du droit, nr. 17, Brussel, Editions Kluwer, 2003, 198).

Daarenboven kan ook nog verwezen worden naar het advies van de Vaste Commissie voor Taaltoezicht van 26 november 1964, nr. 133 dat het volgende stelt:

“(…) Overwegende dat naar luid van artikel 30, § 1 (2), de centrale diensten voor hun betrekkingen met de particulieren gebruik maken van de drie talen waarvan de betrokkenen zich hebben bediend; Overwegende dat onder particulieren verstaan wordt niet alleen de Belgische onderdanen doch tevens de vreemdelingen die in België verblijf houden; dat de ministeriële departementen dus in het Duits dienen te antwoorden aan vreemdelingen die in België verblijf houden en die zich van die taal hebben bediend voor hun betrekkingen met de centrale diensten (…). Dat het geen wettelijke verplichting is doch wel als normaal en mogelijk voorkomt dat ook aan vreemdelingen in het buitenland die zich van het Duits bediend hebben in deze taal geantwoord wordt (…).”

Uit het voorafgaande kan worden besloten dat er op grond van de Taalwet Bestuurszaken geen wettelijke verplichting bestaat dat een centrale dienst in de betrekkingen met de in het buitenland verblijvende vreemdeling gebruik dient te maken van de landstaal waarvan deze laatste zich heeft bediend. De schending van artikel 41, § 1 van de Taalwet Bestuurszaken kan dan ook niet dienstig door verzoeker worden aangevoerd.

Het bovengestelde betekent echter niet dat de Dienst Vreemdelingenzaken vrij is in het kiezen van één van de landstalen bij het behandelen van een visumaanvraag. In deze dient te worden verwezen naar artikel 39 van de Taalwet Bestuurszaken.

Artikel 39, § 1 van de Taalwet Bestuurszaken luidt als volgt:

“In hun binnendiensten en in hun betrekkingen met de gewestelijke en de plaatselijke diensten uit Brussel-Hoofdstad, gedragen de centrale diensten zich naar artikel 17, § 1, met dien verstande dat de taalrol bepalend is voor het behandelen van de zaken vermeld onder A, 5^e en 6^e; en B, 1° en 3°; van genoemde bepaling”

Artikel 17, §1 van de Taalwet Bestuurszaken bepaalt vervolgens:

“(…) In zijn binnendiensten (…) gebruikt iedere plaatselijke dienst, die in Brussel-Hoofdstad gevestigd is, zonder een beroep op vertalers te doen, het Nederlands of het Frans, volgens navolgende onderscheid:

Indien de zaak gelocaliseerd of localiseerbaar is:

1° uitsluitend in het Nederlandse of het Franse taalgebied: de taal van dat gebied;

2° tegelijk in Brussel-Hoofdstad en in het Nederlandse of het Franse taalgebied: de taal van dat gebied;

3° tegelijk in het Nederlandse en in het Franse taalgebied: de taal van het gebied waar de zaak haar oorsprong vindt;

4° tegelijk in het Nederlandse en het Franse taalgebied en in Brussel-Hoofdstad, wanneer zij haar oorsprong vindt in een van de eerste twee gebieden: de taal van dat gebied;

5° tegelijk in het Nederlands en in het Franse taalgebied en in Brussel-Hoofdstad, wanneer zij haar oorsprong vindt in deze laatste: de hierna onder punt B voorgeschreven taal;

6° uitsluitend in Brussel-Hoofdstad de hierna onder B voorgeschreven taal;

Indien de zaak niet gelocaliseerd of niet localiseerbaar is en:

1° een ambtenaar van de dienst betreft: de taal van diens toelatingsexamen of bij ontstentenis van zulk examen de taal van de groep waartoe betrokkene behoort op grond van zijn hoofdtaal;

2° door een particulier is ingediend: de door deze gebruikte taal;

3° geen van de gevallen onder 1° en 2° zich voordoet: de taal van het toelatingsexamen van de ambtenaar aan wie de zaak wordt opgedragen. Indien de ambtenaar geen toelatingsexamen heeft afgelegd, gebruikt hij zijn hoofdtaal (...).”

Een visumaanvraag die ingediend wordt in het buitenland door een vreemdeling, betreft een aangelegenheid die niet gelocaliseerd of localiseerbaar is in één van de taalgebieden van België (RvS 5 mei 1999, nr. 80.100, RvS 25 mei 2004, nr. 131.688 en de voorbereidende werken van de Taalwet Bestuurszaken, waarbij de minister het volgende verklaarde:

“Selon les précisions fournies par le ministre dans les travaux préparatoires de cette dernière loi, la terminologie ‘affaire localisée ou localisable’ est empruntée à l’arrêté Royal du 6 janvier 1933, pris en vertu de la loi de 1932. Selon la déclaration du ministre souvent reproduite: ‘on dit d’une affaire qu’elle est localisée lorsqu’elle trouve son origine dans une des régions linguistiques; on dit qu’elle est localisable, lorsque par une vue de l’esprit les conditions sont remplies, pour localiser une affaire dans une région déterminée » – Doc. Parl.Chambre, n° 331/27, Rapport fait au nom de la Commission de l’Intérieur par M. SAINT-REMY, p.32, in Pasin., 1963, p. 968).

Vermits verzoekers zaak niet in een specifiek taalgebied noch in Brussel-Hoofdstad kan worden gelocaliseerd, nu hij als een in het buitenland verblijvende vreemdeling vanwege de Belgische autoriteiten de toelating wenst te verkrijgen voor een verblijf op het Belgische grondgebied (RvS 5 mei 1999, nr. 80.100; RvS 25 mei 2004, nr. 131.688), wordt de taal in de binnendienst overeenkomstig artikel 39 juncto artikel 17, § 1, 3° van de Taalwet Bestuurszaken, bepaald door het toelatingsexamen van de ambtenaar aan wie de zaak werd opgedragen (of eventueel diens hoofdtaal) (cf. *“Si l’affaire n’est ni localisée, ni localisable, c’est la langue de l’agent qui prévaut”* – Doc. Parl.Chambre, n° 331/27, Rapport fait au nom de la Commission de l’Intérieur par M. SAINT-REMY, p.32, in Pasin., 1963, p. 968 en *“la langue de l’agent à qui l’affaire est confiée n’intervient que subsidiairement, à défaut de tout autre critère”* - Doc. Parl. Sén., Sess.ord. 1962-1963, n° 304, p.21, *“c’est-à-dire en l’absence de tout rapport décelable entre cette affaire et une région linguistique”* – CE 12 novembre 1968, n°13.208) vermits onderhavig geschil geen ambtenaar van een dienst betreft en zoals reeds voorafgaand werd verduidelijkt, de in het buitenland verblijvende vreemdelingen niet kunnen worden begrepen onder het begrip ‘particulieren’.

De Raad dient hier bijgevolg na te gaan tot welke taalrol de ambtenaar die de bestreden beslissing nam behoort. Dit kan gebeuren door het toelatingsexamen van de ambtenaar of diegene aan wie de zaak werd opgedragen te achterhalen of eventueel diens hoofdtal vast te stellen. Het voorliggend administratief dossier is echter geenszins omvangrijk, het bevat slechts enkele pagina's, met name deze betreffende de totstandkoming van de bestreden beslissing. De Raad oordeelt hier in zijn gedaante van annulatierechter, zoals beschreven in artikel 39/2, §2 van de vreemdelingenwet. In dat geval geniet de deze Raad geen eigen onderzoeksbevoegdheid en is het haar niet toegestaan zich te bedienen van andere kennis dan deze vervat in het administratief dossier, het verzoekschrift, de nota's en memories van de partijen en algemeen gekende informatie.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de behandeling van verzoekers visumaanvraag opgedragen was aan ambtenaar C.B. (...) en ook finaal bekrachtigd werd door C.B. (...). Zo vermeldt een ééntalig formulier in het administratief dossier genaamd, "*formulaire de décision regroupement familial*" uitdrukkelijk dat het formulier werd opgemaakt door C.B. en dat mevrouw C.B. de "*agent validant*" is. Op de visumaanvraag, die in het Frans werd ingevuld, staan onderaan getypte opmerkingen en commentaren van C.B. die tevens in het Frans zijn. Aangezien het dossier van de visumaanvraag aangemaakt werd door mevrouw C.B., "*Crée par B.C.*", zij de "*agent validant*" is en haar functieaanduiding "*fonctionnaire délégué*" luidt, is het zeer aannemelijk dat zij tot de Franse taalrol behoort of dat zij, gelet op de getypte commentaar, minstens het Frans als 'hoofdtal' gebruikt.

Het ene stuk in het administratief dossier van de hand van een zekere R.C. kan, ten opzichte van al de Franstalige beslissingsstukken, daar geen afbreuk aan doen. Te meer nu vaststaat dat mevrouw C.B. de '*agent validant*' is. Allicht heeft het document waar R.C. op staat vermeld te maken met de vertaling van de bestreden beslissing. Immers, op 9 november 2010 werd een vertaling van de bestreden beslissing gemaakt. Dit gegeven wordt overigens bevestigd door de verwerende partij in haar nota met opmerkingen. Doch, er bevinden zich geen stukken in het administratief dossier die erop wijzen dat die vertaling aan verzoeker bekend noch betekend werd.

Gelet op alle stukken van het administratief dossier en hun samenlezing, oordeelt deze Raad dan ook minstens dat Mevrouw C.B. bij het proces van het nemen van de bestreden beslissing het Frans als 'hoofdtal' gebruikt.

Bovendien zijn er geen elementen in het administratief dossier voorhanden die erop wijzen dat mevrouw C.B. behoort tot de Nederlandstalige taalrol. Derhalve werd de bestreden beslissing onterecht in het Nederlands opgesteld.

Gezien de taal van de behandelende ambtenaar doorslaggevend is voor de taal waarin de beslissing dient te worden opgesteld, kan de Raad niet anders dan vaststellen dat artikel 17, §1 van de Taalwet Bestuurszaken waarnaar artikel 39, § 1 van de Taalwet Bestuurszaken verwijst, geschonden is.

Het enig middel is in de aangegeven mate gegrond.

Aangezien de eventuele gegrondheid van de overige onderdelen van het middel, met name de schending van artikel 42 van de Taalwet Bestuurszaken, niet tot een ruimere vernietiging kan leiden, dienen deze niet meer onderzocht te worden.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 6 oktober 2010 tot weigering van de afgifte van een visum wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien februari tweeduizend en elf door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MILOJKOWIC